

Zelený fatalismus je na ústupu. Konečně! Ale...

– TEXT – Ondřej Krivanec – FOTO – Archiv Ondřeje Krivance, Shutterstock

Doba, kdy bylo možné dokola obhajovat neomezený závazek vůči doktrínám „zeleného fatalismu“, je, respektive se zdá být, minulostí. S rostoucím odporem ze strany veřejnosti a politických akterů

si ale musíme klást důležitou otázku: jaká je stabilita tuzemského a evropského podnikatelského prostředí v důsledku těchto změn?

Bývalý premiér Andrej Babiš v únoru prohlásil, že Green Deal je mrtvý, a rovnou vyzval k jeho zrušení. Jeho slova přicházejí v době, kdy na politické scéně sílí pravicové a krajně pravicové strany, které se k zelené politice staví dlouhodobě skepticky. Je evidentní, že jde o prozíravé a populistické gesto se zřetelným kalkulem získávání politických bodů od té části voličů, která má zkrátka dost zelené ideologie. Politický vývoj v Evropě, a nakonec i vítězství Donalda Trumpa ve Spojených státech, jen potvrzují tuto celospolečenskou náladu.

Naše společnost zabývající se developmentem a realitami investovala v souvislosti s ESG nařízeními spoustu

peněz do řady projektů zaměřených na udržitelnost. Stavíme a rekonstruujeme nemovitosti a dlouhodobě snižujeme jejich energetickou a uhlíkovou stopu. Ano, řekněme si, co je důležité, a na tom pracujeme, ale prosím, nesnažte se nás zavraždit přemírou administrativy a vymýšlením práce pro práci.

Deregulace „zelených“ podmínek je určitě namístě, ale celková nejistota, jak budou ve výsledku vypadat, komplikuje a prodražuje už tak náročný proces výstavby v České republice. Úprava Green Dealu je nevyhnutelná a jsem si jistý, že během tohoto volebního období

Evropského parlamentu dojde k velkým změnám. Další otázkou ale je, jak zásadní budou. Musíme najít vyvážený přístup, který vezme v úvahu jak zdravé ekonomické prostředí pro development, tak i ochranu životního prostředí a to, že tisíce firem v Evropě již vynaložily a investovaly peníze na ESG opatření.

Při detailním prostudování ESRS reportu (European Sustainability Reporting Standards) mám ale pocit, že si

z nás dělají úředníci v Evropské komisi legraci a nemo-
hou to myslet vážně. Položili celkem 770 otázek, na které
musíme pro splnění tohoto „standardu“ složitě hledat
odpovědi. Jejich zpracovávání prakticky znemožňuje
firmám normálně fungovat. Jen v naší společnosti bychom
museli vyčlenit značnou část top managementu na ně-
kolik měsíců a najmout množství externích specialistů,
abychom report vypracovali. Navíc vám dnes nikdo není
schopen potvrdit, že je tato verze finální, protože platnost
nové směrnice CSRD (Corporate Sustainability Repor-
ting Directive) o nefinančním reportování se posunula až
na rok 2028. Vypsát ty nejabsurdnější otázky by vydalo
na polovinu celého Ekonomu, ale pro ilustraci zmíním
alespoň několik z nich.

Firmy mají například reportovat kompletní HR politiku
společnosti. Detaily, jako je sledování, zda mají zaměst-
nanci nárok na dovolenou z rodinných důvodů a v jakém
rozsahu ji využívají. Kompenzace za přesčasy, definici
sociálních otázek ve firmě (co to vůbec znamená?) a další
a další. To je sice vše z určitého pohledu relevantní, ale
ptám se sám sebe: Kdo takové zprávy a v takovém detailu
bude číst, k čím rukám doputují? Budeme platit další
armádu úředníků, která bude červeným perem tento po-
drobný sloh proškrtávat a opravovat?

A co teprve potřeba pasportizace zeleně na našich po-
zemcích! Opravdu máme počítat stromy i keře a vést jejich
stáří a druhovou skladbu? Kdo to bude dělat? To může být
především pro menší firmy administrativní noční můrou
bez reálného dopadu na udržitelnost. A už vůbec mi není
jasné, jak by měly firmy sledovat zavlečení invazivních
nepůvodních druhů vlivem jejich činnosti. Jak může
nemovitostní investiční skupina reálně ovlivnit šíření
invazivních druhů a jaký to má dopad na její byznys? A co
měření spotřeby vody na milion eur čistého příjmu? Ano,
i když je cílem sledovat efektivitu hospodaření s vodou,
jakákoliv souvislost s příjmem je hodně sporná a vůbec
nezohledňuje specifika jednotlivých odvětví.

Namísto toho, aby se firmy soustředily na skutečný
dopad na životní prostředí, zahlcují je evropští úředníci
byrokratickými detaily. Nebylo by lepší, aby se firmy sou-
středily na reálné snižování dopadů, než na takto absurdní
reportování? Je to věc zdravého rozumu, zaměření se na to
opravdu podstatné. Nechte nás pracovat, v našem případě
stavět a rekonstruovat. Chceme co nejrychleji dodávat
na trh kvalitní bydlení, které bude brát ohled na životní
prostředí, ale pokud budeme trávit čas nesmysly, bude
bydlení opravdu jen pro vyvolené. ■